

Asia: VN/26540/2025

Sosiaali- ja terveysministeriön lausuntopyyntö luonnoksesta hallituksen esitykseksi urheilijan tapaturma- ja eläketurvasta annetun lain muuttamiseksi

Klikkaa ja lisää väliotsikko

1. Yleiset kommentit uudistuksesta

-

2. Huomionne sijoitussidonnaisen vakuutuksen mahdollistamisesta vanhuudenturvan järjestämisen muotona

-

3. Huomionne lisäeläkekassamahdollisuudesta vanhuudenturvan järjestämisen muotona

-

4. Huomionne eläkkeen määräaikaisesta maksamisesta sekä kertakorvausmahdollisuudesta

-

5. Huomionne vaikutusarvioista

-

Lausunnonantajan lausunto

Voitte kirjoittaa lausuntonne alla olevaan tekstikenttään

Lausunto luonnoksesta hallituksen esitykseksi eduskunnalle laiksi urheilijan tapaturma- ja eläketurvasta annetun lain muuttamisesta

Esitysluonnos on tarpeellinen ja kiireellinen. Nykyinen tilanne, jossa urheilijoiden lakisääteinen vanhuudenturva on käytännössä yhden vakuutusenantajan varassa, ei ole kestävällä pohjalla urheilijoiden oikeusturvan eikä järjestelmän toimivuuden näkökulmasta.

Viime vuosien kehitys vakuutusmarkkinoilla on osoittanut järjestelmän rakenteellisen haavoittuvuuden. Lakisääteisen vakuutuksen tarjoaminen on käytännössä keskittynyt yhdelle toimijalle, ja osa vakuutusyhtiöistä on vetäytynyt markkinoilta. Tämän seurauksena urheilijoiden eläkevakuuttaminen on joissakin lajeissa ollut käytännössä mahdotonta, mikä on johtanut tilanteisiin, joissa lakisääteistä vakuuttamisvelvoitetta ei ole voitu toteuttaa.

Tilanne osoittaa, että nykyinen sääntelymalli on altis vakuutusmarkkinoiden muutoksille. Lakisääteisen sosiaaliturvan toteutuminen ei voi pitkällä aikavälillä olla riippuvainen yksittäisten vakuutusyhtiöiden liiketoiminnallisista ratkaisuista ilman riittäviä turvamekanismeja.

Eesityksen tavoite lisätä järjestelmän joustavuutta ja tehdä vakuutusmarkkinasta houkuttelevampi vakuutusyhtiöille on siksi perusteltu. Sijoitussidonnaisten vakuutusten sekä eläkekassaratkaisun mahdollistaminen voi parantaa järjestelmän toimivuutta.

Uudistus on kuitenkin rajattu eikä ratkaise urheilijoiden sosiaaliturvaa koskevia rakenteellisia ongelmia kokonaisuudessaan. Urheilijoiden työurat ovat lyhyitä ja niihin liittyy merkittäviä terveys- ja tuloriskejä, minkä vuoksi sosiaaliturvajärjestelmän tulisi olla erityisen ennakoitava ja toimiva.

Sijoitussidonnaisen vakuutuksen mahdollistaminen

Nykyinen lainsäädäntö ei ole houkuttellut vakuutusyhtiöitä tarjoamaan urheilijalain mukaista laskuperustekorkoon sidottua eläkevakuutusta. Urheilijan näkökulmasta tällaisen vakuutuksen tuotto on ollut alhainen, minkä seurauksena tulevan eläketurvan taso jää useimmille urheilijoille varsin vaatimattomaksi.

Mahdollisuus järjestää vanhuudenturva sijoitussidonnaisen vakuutuksen kautta on tästä syystä perusteltu uudistus. Urheilijoiden erityispiirteenä on pitkä aika urheilu-uran päättymisestä eläkeikään. Nykyisten aktiiviurheilijoiden eläkkeet ehtivät kasvaa korkoa korolle jopa 30–50 vuotta ennen eläkeikää, jolloin sijoitussidonnaisuus vastaa paremmin pitkän aikavälin sijoitushorisonttia.

Uudistuksen hyödyt jäävät kuitenkin rajallisiksi, mikäli sijoitussidonnaisuus koskee ainoastaan uusia vakuutuksia. Jotta uudistus parantaisi eläketurvaa tosiasiallisesti, myös jo kertyneet eläkkeet ja vapaakirjat tulisi voida urheilijan pyynnöstä muuttaa sijoitussidonnaisiksi. Lisäksi urheilijoilla tulisi olla mahdollisuus vaikuttaa omien eläkesäästöjensä sijoitusten riskitasoon sekä kilpailuttaa vakuutuksenantaja.

Vapaakirjat ja niiden siirrettävyys

Esitysluonnokseen sisältyy merkittävä puute vapaakirjojen siirrettävyyden osalta. Nykytilanteessa vakuutusyhtiölle jää viimekätinen oikeus päättää siitä, voiko urheilijan jo kertynyt eläkesäästö siirtyä toiseen vakuutusyhtiöön tai muuhun järjestelmään.

Urheilijalla tulisi olla oikeus siirtää jo kertynyt eläke halutessaan toiseen vakuutusyhtiöön, eläkekassaan tai vaihtoehtoisesti muuttaa kertynyt eläke sijoitussidonnaiseksi myös saman vakuutusyhtiön sisällä.

Merkittävä osa urheilijoille kertyneestä eläketurvasta on tällä hetkellä sidottu laskuperustekorkoon perustuvaan vakuutukseen, jota ei käytännössä voi siirtää toiseen yhtiöön. Tämä heikentää urheilijoiden mahdollisuuksia parantaa eläkesäästöjensä tuottoa ja rajoittaa samalla kilpailua vakuutusmarkkinoilla.

Tilanne on ongelmallinen myös esityksen omien tavoitteiden kannalta. Mikäli suuri osa urheilijoiden jo kertyneestä eläketurvasta jää pysyvästi sidotuksi nykyisiin vakuutuksiin, markkina ei tosiasiallisesti houkuttele uusia toimijoita. Vakuutusyhtiölle jäävä veto-oikeus heikentää siten sekä markkinoiden toimivuutta että urheilijoiden mahdollisuuksia saada parempaa tuottoa eläkesäästöilleen.

Kyse on myös yhdenvertaisuuskysymyksestä. Muilla kansalaisilla on mahdollisuus siirtää eläkesäästöjään ja kilpailuttaa vakuutusratkaisujaan, mutta urheilijoille vastaava mahdollisuus ei nykyjärjestelmässä toteudu.

Lisäeläkekassa vanhuudenturvan järjestämisen vaihtoehtona

Lisäeläkekassan mahdollistaminen tuo uusia vaihtoehtoja vanhuudenturvan järjestämiseen. Ratkaisu voi lisätä järjestelmän joustavuutta, mutta siihen liittyy myös merkittäviä sääntelytekniisiä kysymyksiä.

Urheilijoiden sosiaaliturvaa kehittänyt työryhmä totesi jo vuonna 2013 valmistuneessa raportissaan, että lisäeläkekassassa järjestettävän vanhuudenturvan tulisi olla sellainen, että osakkaiden vastuu rajoittuu urheilijalain mukaisen vakuutusmaksun suorittamiseen.

Voimassa olevan sääntelyn mukaan osakkaan vastuu ei rajoitu pelkästään vakuutusmaksun maksamiseen, vaan määräytyy lisäeläkekassoista ja lisäeläkesäätiöistä annetun lain sekä eläkesäätiöistä ja eläkekassoista annetun lain mukaisesti.

Lisäksi elinikäiseen eläkkeeseen liittyy pitkäikäisyysriski eli biometrinen riski, jonka kantaminen edellyttää lisäeläkekassalta vakavaraisuuspääomaa koskevien vaatimusten täyttämistä. Tämä voi vaikuttaa lisäeläkekassan käytännön toteuttamisedellytyksiin.

Esitysluonnoksessa ehdotettua urheilijalain 14 §:n 4 momenttia ei kaikilta osin voida käytännössä soveltaa lisäeläkekassassa. Lisäksi momentissa viitattu mahdollisuus maksaa eläke kertasuorituksena ei sovellu tilanteisiin, joissa vapaakirja syntyy esimerkiksi pelaajasopimuksen päättyessä.

Näistä syistä lisäeläkekassan käyttö urheilijoiden vanhuudenturvan järjestämisessä edellyttää jatkovalmistelussa tarkempaa sääntelyteknistä arviointia.

Ilmoitusvelvollisuus vakuutuksen tarjoamisen lopettamisesta

Vakuutuksen tarjoamisen lopettamisesta tulisi säätää nykyistä selkeämpi ilmoitusvelvollisuus. Ilmoitusvelvollisuutta olisi perusteltua täsmentää siten, että vakuutuksen tarjoajan tulee tehdä ilmoitus viimeistään 31. joulukuuta mennessä, mikäli se aikoo lopettaa vakuutuksen tarjoamisen tai rajoittaa sitä ilmoitusta seuraavan toisen kalenterivuoden joulukuun 31 päivän jälkeen.

Tällainen aikarakenne parantaisi järjestelmän ennakoitavuutta ja mahdollistaisi riittävän valmistautumisajan sekä urheiluyhteisölle että lainsäätäjälle. Ilmoitus tulisi tehdä sosiaali- ja terveystieteiden lisäksi myös vakuutuksen ottajien ja vakuutettujen edustajille, kuten liigoille, lajiliitoille ja pelaajayhdistyksille.

Vakuuttamisraja ja yhdenvertaisuus

Nykyinen vakuuttamisraja sulkee merkittävän osan pienituloisista urheilijoista lakisääteisen eläketurvan ulkopuolelle. Tämä koskee erityisesti naispelaajia sekä alempien sarjatasojen urheilijoita, joiden tulot jäävät usein alle säädetyn vähimmäisansion.

Tilanne on ongelmallinen yhdenvertaisuuden näkökulmasta. Perustuslain 6 §:n mukaan ihmiset ovat yhdenvertaisia lain edessä, eikä ketään saa ilman hyväksyttävää perustetta asettaa eri asemaan esimerkiksi ammattiin tai muuhun henkilöön liittyvän syyn perusteella. Kun osa urheilijoista jää

lakisääteisen eläkevakuuttamisen ulkopuolelle yksinomaan ansiotason perusteella, syntyy järjestelmä, jossa samassa työmarkkinassa toimivat henkilöt ovat sosiaaliturvan osalta keskenään olennaisesti erilaisessa asemassa.

Kysymys liittyy myös perustuslain 19 §:ssä turvattuun oikeuteen sosiaaliturvaan. Säännös velvoittaa julkista valtaa turvaamaan jokaiselle riittävän sosiaaliturvan. Lakisääteisen eläketurvan ulkopuolelle jääminen merkitsee käytännössä sitä, ettei osa urheilijoista kerrytä eläketurvaa lainkaan urheilutyöstään, vaikka toiminta olisi tosiasiallisesti työsuhteista tai muutoin ammattimaista.

Nykyinen vakuuttamisraja johtaa siten tilanteeseen, jossa osa urheilijoista jää lakisääteisen eläketurvan ulkopuolelle tavalla, joka poikkeaa muusta työelämästä. Muilla toimialoilla lakisääteinen eläkevakuuttaminen ei lähtökohtaisesti ole sidottu vastaavaan ansiorajaan, vaan eläketurvaa kertyy myös pienituloisesta työstä.

Näistä syistä lakisääteisen eläkevakuuttamisen alarajan yhdenmukaistaminen muiden työntekijöiden kanssa olisi perusteltua. Tällainen ratkaisu vahvistaisi järjestelmän yhdenvertaisuutta ja varmistaisi, että myös pienituloisemmille urheilijoille kertyy eläketurvaa heidän tekemästään työstä.

Työnantajan maksukyvyttömyys

Urheilijat ovat muita työntekijöitä heikommassa asemassa tilanteissa, joissa seuratyönantaja ajautuu maksukyvyttömyyteen eikä maksa lakisääteisiä eläkemaksuja. Seurojen konkurssit ja taloudelliset vaikeudet eivät ole suomalaisessa urheilussa harvinaisia, ja ne voivat johtaa tilanteisiin, joissa urheilijoiden eläkemaksuja jää maksamatta.

Nykyisessä järjestelmässä tämä voi merkitä sitä, että urheilijan eläkekertymä jää puutteelliseksi tai että jo ansaittu eläketurva vaarantuu työnantajan maksukyvyttömyyden vuoksi. Tämä poikkeaa monin tavoin muiden työntekijöiden tilanteesta, joissa eläkejärjestelmä sisältää mekanismeja, joilla työntekijän eläketurva pyritään turvaamaan työnantajan maksukyvyttömyydestä huolimatta.

Urheilijoiden työurat ovat keskimäärin lyhyitä ja usein katkonaisia, minkä vuoksi yksittäisillä vakuutusmaksuilla ja eläkekertymillä on suuri merkitys heidän tulevan eläketurvansa kannalta. Jos työnantajan taloudelliset ongelmat johtavat eläkemaksujen maksamatta jäämiseen, vaikutus urheilijan eläketurvaan voi olla suhteellisesti merkittävä.

Lainsäädäntöä tulisi tästä syystä kehittää siten, että urheilijoiden eläketurva kertyy ja säilyy tehdystä työstä riippumatta työnantajan myöhemmästä maksukyvyttömyydestä. Järjestelmässä tulisi olla

selkeät mekanismit, joilla varmistetaan lakisääteisen eläketurvan toteutuminen myös konkurssi- tai maksukyvyttömyystilanteissa. Tällainen ratkaisu parantaisi urheilijoiden oikeusturvaa ja vahvistaisi samalla järjestelmän yhdenvertaisuutta suhteessa muuhun työelämään.

Erotuomareiden asema

Lakivalmistelussa olisi lisäksi perusteltua arvioida, tulisiko urheilijan tapaturma- ja eläketurvaa koskevan sääntelyn soveltamisalaa laajentaa koskemaan myös erotuomareita. Useissa lajeissa erotuomaritoiminta on viime vuosina ammattimaistunut merkittävästi. Osa erotuomareista toimii käytännössä päätoimisesti tai saa toiminnastaan palkkioita, jotka ylittävät lain soveltamisessa käytetyn vähimmäisansiorajan. Tästä huolimatta erotuomarit jäävät nykyisessä järjestelmässä urheilijoiden sosiaaliturvaa koskevan sääntelyn ulkopuolelle.

Erotuomaritoimintaan liittyy monia samoja piirteitä kuin ammattuurheilijoiden toimintaan. Toiminta tapahtuu organisoidussa kilpailujärjestelmässä, se edellyttää jatkuvaa harjoittelua ja fyysistä valmistautumista, ja siihen liittyy merkittäviä tapaturma- ja loukkaantumisriskejä. Samalla erotuomarit toimivat usein lajiliittojen ja sarjajärjestäjien ohjauksessa ja määräysten mukaisesti, mikä korostaa toiminnan ammattimaista luonnetta.

Nykyinen tilanne johtaa siihen, että erotuomareiden sosiaaliturva jää usein hajanaisten vakuutusjärjestelyjen tai vapaaehtoisten vakuutusten varaan. Tämä heikentää heidän oikeusturvaansa ja poikkeaa olennaisesti siitä periaatteesta, jonka mukaan ammattimaaisessa työssä toimivilla henkilöillä tulisi olla lakisääteinen vähimmäistasoinen turva.

Näistä syistä valmistelussa olisi perusteltua arvioida, voitaisiinko lakia soveltaa myös niihin erotuomareihin, joiden toiminta on tosiasiallisesti ammattimaista. Tällainen ratkaisu parantaisi järjestelmän johdonmukaisuutta ja edistäisi yhdenvertaisuuden toteutumista urheilutoiminnan eri ammattilaisten välillä.

Oikeusvertailu ja Ruotsin mallin merkitys sääntelyn kehittämisessä

Oikeusvertailun avulla voidaan tarkastella, millaisiin oikeudellisiin ratkaisuihin eri oikeusjärjestykset ovat päätyneet pyrkiessään saavuttamaan samankaltaisia yhteiskunnallisia tavoitteita erilaisten institutionaalisten ja historiallisten lähtökohtien pohjalta. Urheilijoiden sosiaaliturvan osalta vertailu osoittaa erityisen selvästi, että Suomen valitsema erillisjärjestelmään ja markkinaehtoiseen vakuuttamiseen nojaava malli ei ole ainoa eikä välttämättä toimivin tapa järjestää ammattuurheilijoiden lakisääteinen turva.

Erityisen kiinnostavan vertailukohtan muodostaa Ruotsi. Ruotsin järjestelmä rakentuu lähtökohtaisesti sille periaatteelle, että urheilijat kuuluvat samaan sosiaaliturvajärjestelmään kuin muutkin työntekijät ilman erillissäätelyä. Ratkaisevaa on se, että urheilutulot luetaan ansiotuloiksi, jotka kerryttävät sosiaalivakuutuksen etuuksia samalla tavoin kuin missä tahansa muussa työsuhteessa. Tämä kehitys vakiintui jo 1980-luvulla, kun oikeuskäytännössä urheilijan palkkiot rinnastettiin työsuhteen perusteella ansaittuun tuloon, mikä loi perustan urheilijan asemalle työntekijänä osana yleistä työmarkkinajärjestelmää.

Ruotsissa urheilijoita ei ole erotettu oman erityisjärjestelmän piiriin, vaan heidät on tietoisesti integroitu yleiseen sosiaalivakuutusjärjestelmään. Tämän seurauksena urheilijan sosiaaliturvan oikeudellinen rakenne on yhtenäinen, ennakoitava ja perusoikeudellisesti selkeä. Urheilijat kuuluvat yleiseen vakuutuskassajärjestelmään, minkä perusteella heillä on oikeus sairauspäivärahaan, tapaturmakorvauksiin ja vanhuuseläkkeeseen samojen periaatteiden mukaisesti kuin muillakin työntekijöillä.

Ruotsalaisen sosiaaliturvan keskeinen periaate on tuloperusteinen korvausjärjestelmä, jonka tavoitteena on kompensoida työstä poissaolon aiheuttamaa ansionmenetystä yhdenvertaisesti eri aloilla työskenteleville henkilöille. Urheilijoiden osalta tämä tarkoittaa, että loukkaantumisen tai sairauden aiheuttama työkyvyttömyys käsitellään sosiaaliturvaoikeudellisesti samalla tavalla kuin muillakin toimialoilla ilman lajikohtaisia poikkeuksia. Turva ei perustu erillisiin rahastoihin tai vapaaehtoiisiin lisäratkaisuihin, vaan yleiseen sosiaalivakuutusjärjestelmään.

Keskeinen osa ruotsalaista mallia ovat lisäksi urheilualojen työehtosopimukset, jotka täydentävät lakisääteistä sosiaaliturvaa. Esimerkiksi jalkapallossa työehtosopimuksilla on pyritty järjestelmällisesti vahvistamaan pelaajien turvaa tilanteissa, joissa loukkaantuminen tai pitkä sairausjakso vaikuttaa merkittävästi urheilijan toimeentuloon. Korvaustasot on monissa tapauksissa nostettu lakisääteistä minimitasoa korkeammiksi, ja seuroille on asetettu velvollisuus maksaa korvauksia pidemmältä ajalta kuin mitä yleinen sosiaalivakuutus edellyttäisi. Urheilun erityinen riskiprofiili huomioidaan siten kollektiivisen sopimisen keinoin eikä erillisellä sosiaaliturvalainsäädännöllä.

Ruotsin järjestelmässä urheilun taloudelliset erityispiirteet on tunnistettu myös verotuksessa. Kansainvälisiä urheilijoita koskeva SINK-verojärjestelmä (Särskild inkomstskatt för begränsat skattskyldiga) yksinkertaistaa verotusta ja vahvistaa Ruotsin kilpailukykyä kansainvälisillä pelaajamarkkinoilla. Näin Ruotsissa on pyritty yhdistämään vahva sosiaaliturva ja kilpailukykyinen palkkarakenne.

Järjestelmien erot korostuvat myös kriisitilanteissa, kuten seurojen konkurssitilanteissa. Ruotsissa urheilija kuuluu sekä yleisen sosiaaliturvan että työehtosopimusten takaamien lisätujen piiriin, minkä vuoksi konkurssi ei automaattisesti johda turvan menettämiseen. Suomessa vastaavaa kokonaisratkaisua ei ole, ja urheilijoiden eläke- ja vakuutusurva jää konkurssitilanteissa usein olennaisesti heikommaksi kuin muun henkilöstön.

Oikeusvertailu osoittaa siten, että Suomen nykyinen erillislainsäädäntöön ja markkinaehtoisein vakuutusratkaisuihin perustuva järjestelmä on eurooppalaisessa kontekstissa poikkeuksellinen. Ruotsin malli puolestaan osoittaa, että urheilu voidaan ymmärtää työmarkkinoiden omaksi toimialaksi ilman, että se edellyttää erillistä sosiaaliturvajärjestelmää. Urheilijoiden yhdenvertainen asema voidaan saavuttaa yleisen sosiaaliturvan ja työehtosopimusjärjestelmän kautta.

Hyvän lainvalmistelun näkökulmasta olisi ollut perusteltua analysoida tällaisia vaihtoehtoisia sääntelymalleja perusteellisemmin ja arvioida niiden soveltuvuutta Suomen järjestelmään. Esitysluonnoksessa ulkomaiden ratkaisuihin viitataan kuitenkin vain lyhyesti ilman systemaattista oikeusvertailevaa analyysiä. Tämä heikentää esityksen perustelujen analyttisyyttä ja jättää hyödyntämättä oikeusvertailun tarjoaman mahdollisuuden tarkastella sääntelyn vaihtoehtoisia kehityssuuntia.

Yhteenveto

Esitys on tarpeellinen ja kiireellinen urheilijoiden lakisääteisen eläkevakuuttamisen saatavuuden turvaamiseksi tilanteessa, jossa vakuutusmarkkinoiden muutokset ovat osoittaneet nykyisen järjestelmän haavoittuvuuden. Uudistus lisää järjestelmän joustavuutta ja tuo uusia vaihtoehtoja vanhuudenturvan järjestämiseen esimerkiksi sijoitussidonnaisten vakuutusten ja lisäeläkekassaratkaisujen kautta.

Esitykseen sisältyy kuitenkin keskeisiä puutteita. Erityisesti urheilijoiden jo kertyneiden eläkesäästöjen siirrettävyyttä koskeva sääntely on puutteellinen, koska vakuutusyhtiölle jää viimekätinen päätösvalta vapaakirjojen siirtämisestä. Tämä heikentää urheilijoiden mahdollisuuksia parantaa eläkesäästöjensä tuottoa ja rajoittaa samalla vakuutusmarkkinoiden kilpailua, mikä on ristiriidassa uudistuksen tavoitteiden kanssa.

Lisäeläkekassaa koskeva sääntely edellyttää jatkovalmistelussa tarkempaa arviointia, koska siihen liittyy vakavaraisuuteen, biometriseen riskiin sekä sääntelyn soveltamiseen liittyviä kysymyksiä. Samalla vakuutusten tarjoamisen lopettamista koskevaa ilmoitusvelvollisuutta tulisi täsmentää ja pidentää, jotta järjestelmän ennakoitavuus ja oikeusvarmuus voidaan turvata.

Uudistus ei kuitenkaan ratkaise urheilijoiden sosiaaliturvaa koskevia rakenteellisia ongelmia eikä turvaa heidän asemaansa yhdenvertaisesti suhteessa muihin työntekijöihin. Urheilijoiden

lakisääteinen tapaturma-, eläke- ja työttömyysturva poikkeaa useilta osin muusta työelämästä, ja osa urheilijoista jää edelleen lakisääteisen turvan ulkopuolelle.

Oikeusvertailu osoittaa, että Suomen nykyinen järjestelmä on eurooppalaisessa kontekstissa poikkeuksellinen. Useissa maissa ammattuurheilijat kuuluvat pääsääntöisesti samaan sosiaaliturvajärjestelmään kuin muutkin työntekijät. Erityisesti Ruotsin malli osoittaa, että urheilijoiden sosiaaliturva voidaan integroida osaksi yleistä sosiaalivakuutusjärjestelmää siten, että urheilutulot kerryttävät eläke- ja sosiaaliturvaetuuksia samojen periaatteiden mukaisesti kuin muussakin työsuhteessa. Urheilun erityispiirteet huomioidaan tällaisissa järjestelmissä usein työehtosopimusten ja kollektiivisen sopimisen kautta eikä erillisellä sosiaaliturvalainsäädännöllä. Nykyinen suomalainen erillisjärjestelmä ei ole ainoa mahdollinen ratkaisu urheilijoiden sosiaaliturvan järjestämiseksi.

Tilannetta on arvioitava myös perusoikeuksien näkökulmasta. Urheilijoiden poikkeava asema suhteessa muihin työntekijäryhmiin herättää kysymyksiä perustuslain 6 §:n yhdenvertaisuusvaatimuksen sekä perustuslain 19 §:n mukaisen sosiaaliturvaoikeuden toteutumisesta. Lakisääteisen sosiaaliturvan toteutuminen ei voi olla riippuvainen vakuutusmarkkinoiden toimivuudesta ilman riittäviä turvamekanismeja.

Valmistelussa urheilijoiden tapaturma- ja eläketurvaa tulisi tarkastella laajempaan kokonaisuuteen siten, että järjestelmä täyttää ennakoitavuuden, oikeusvarmuuden ja yhdenvertaisuuden vaatimukset. Samalla olisi perusteltua arvioida myös muiden ammattimaisesti urheilutoiminnassa toimivien henkilöiden, kuten erotuomareiden, asemaa suhteessa järjestelmään

Kunnioitavasti,

Jyri Paasonen

Apulaisprofessori

Vaasan yliopisto

Paasonen Jyri
Vaasan yliopisto